

MISIONÁŘ MALOMOCNÝCH

LIKVIDACE LEPRY – Společenství pomocníků misijních leprosárií

Inzertní příloha Katolického týdeníku 7/2026

10. – 16. února 2026

Dotek, který vrací život

S nemocí zvanou dnes lepra a dříve, třeba v Písmu svatém, také malomocenství, jsem se poprvé setkal při čtení: když se v kostele předčítalo evangelium a Ježíš v něm uzdravoval malomocné a pak když se mi do rukou dostala kniha o dnes už svatém Josefu Damiánovi de Veuster.

Tento vlámský kněz, nazvaný apoštolem malomocných, strávil v druhé polovině 19. století šestnáct let ve službě lidem nakaženým leprou na havajském ostrově Molokai. Obdivoval jsem jeho velkodušnost a ochotu vydat se za těmi, které svět „odepsal“, aby s nimi sdílel jejich osud a vrátil jim lidskou důstojnost, a tento příběh jsem si později nesl do svých kněžských let, kdy jsem se stal pravidelným dárcem organizace Likvidace lepry.

Ježíš ani otec Damián se nezalekli něčeho, co bylo v jejich době neslýchané: ve společnosti, která lidi postižené touto nemocí vyháněla zcela na okraj, věnovali trpícím nejen pohled nebo soucitnou myšlenku, jak by to dokázal mnohý z nás, ale nebáli se jich ani dotknout. Ježíšův dotyk společně s jeho slovem, kterým jim odpustil hříchy, znamenal pro nemocné uzdravení. Dotek otce Damiána pro ně znamenal vědomí, že nezůstali úplně sami, že je tu někdo, pro koho jsou stále důležití – tak důležití, že pro ně nakonec obětoval i svůj život.

Působení organizace Likvidace lepry dnes navazuje také na Ježíšovo poselství v Písmu svatém i na působení otce Damiána a přidává k nim možnosti moderní doby, profesionalitu i násobně větší rozsah. Lepra, stejně jako tuberkulóza nebo vředy buruli, s nimiž Likvidace lepry také bojuje, dnes nejsou hlavně medicínský problém.

„Když pomáháme těmto nejchudším z chudých, děláme totéž, co Kristus v evangeliu,“ podotýká olomoucký arcibiskup Josef Nuzík.

Díky moderní medicíně jsou léky na tyto problémy až neuvěřitelně levné. I když ale stačí tak málo, aby se zastavilo velké utrpení těla, stejně jako v době Ježíšově nebo v době otce Damiána potřebují nemocní ještě něco víc: potřebují pocítit zájem a blízkost, aby se nestali obětmi toho, co papež František označoval jako „kulturu vyhazování“, zkrátka aby nezůstali na odpis.

Když pomáháme těmto nejchudším z chudých, děláme totéž, co Kristus v evangeliu a co otec Damián: dotýkáme se jich. Ježíš dal malomocnému víc než soucitný pohled, ale také víc než uzdravení: on se ho skutečně dotkl, čímž zbořil tehdejší náboženská i společenská tabu. Naše podpora

Likvidace lepry je přesně takovým dotekem. Je to svědectví o Boží lásce, pro kterou nezáleží na hranicích států ani náboženství, protože pomoc se tady poskytuje všem trpícím bez rozdílu.

Pohled na trpící bratry a sestry je ale důležitý i pro nás samotné. Nastavuje nám totiž zrcadlo. Často se trápíme problémy, které v porovnání s osudem malomocných mohou být menší. Každý z nás v sobě někdy nese kousek vlastní „malé moci“ – slabosti, osamocení, strachu či bolesti. Měnili bychom ale s lidmi nemocnými leprou? Solidarita s druhými nás tak vede, abychom víc než na své trápení hleděli na utrpení druhých, a své vlastní zápasy pak zvládali snáze.

Ze srdce děkuji všem, kdo se na činnosti Likvidace lepry podílejí – od lékařů a sester v terénu až po vás, širokou rodinu dárců, díky nimž může tato organizace konat vše, co si uložila. To vy tvoříte – slovy papeže Františka – „polní nemocnici“ církve v místech, kam se jiní ani dnes neodvážejí. Díky vaší štěrnosti se beznadějí mění v budoucnost. Kéž vám všem Pán žehná, abyste nikdy neztratili schopnost vidět Krista v tvářích trpících a měli sílu podávat jim ruku k uzdravení.

JOSEF NUZÍK,
olomoucký arcibiskup

„Když Ježíš viděl malomocného, soucítil s ním a byl vlídný. Tato slova popisují Boží styl: blízkost, soucit, vlídnost.“
papež František

Obrat'te se, neboť se přiblížilo nebeské království

Ježíš začíná hlásat evangelium slovy: „Obrat'te se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Obrácení je úkol, který před nás staví postní doba. Ale zároveň je to stálý proces, který patří k našemu křesťanskému životu.

Obzvláště v postní době se můžeme více soustředit na hledání hlubšího smyslu našeho života a zamýšlet se, jak konat dobro. Je to doba, kdy bychom měli zpomalit a soustředit pozornost na to podstatné. Důležitým průvodcem může být modlitba, půst a almužna.

„**Modlitba** je klíč, který otvírá Boží milosrdné srdce.“ To jsou slova papeže Františka.

Půst neznamená jen zdržet se jídla nebo jiných požitků. Je to sebe-reflexe a duchovní obnova, která vychází z biblického příběhu. Ježíš Kristus strávil 40 dní v poušti a během této doby čelil nejrůznějším pokušením.

Sv. Ambrož to vysvětluje velice pravdivě, když konstatuje, že ďábel má mnoho svých služebníků, kteří napadají lidi nejen zvenčí, ale i uvnitř v jejich duších. Jsme stále ohroženi plíživým pokušením. Modlíme se: tělo, svět, ďábla přemáhám. Toužíme, abychom díky Boží pomoci obstáli.

Almužna znamená vědomé přijetí toho, že ne všichni mají v životě štěstí a že je naší morální povinností jim pomoci. Každý drobný příspěvek může být krokem k lepšímu světu, kde soucit a solidarita nejsou jen prázdnými slovy.

Dovolte, abych se zde malinko zastavil a uvedl svědectví zakladatelů díla Likvidace lepry.

Jiří Holý se svou manželkou byli malíři a umělci. V Ježíše Krista uvěřili až v dospělosti. A když už byli v důchodu, oslovil je Bůh, aby se stali nástrojem dobra, nezištné pomoci, aby jejich činnost provokovala druhé k daru a k pomoci sice vzdáleným, ale reálným lidem, kteří jsou odkázáni na slitování a solidaritu druhých lidí. Jejich dílo bylo Boží, trvá dále i po jejich odchodu na věčnost a neustále šíří dobro ve světě. Oni uvěřili v Ježíše, obrátili se k němu, živilo se modlitbou, svátostmi a evangeliem. A své lidské síly a schopnosti darovali dobru, pro něž dokázali nadchnout i druhé. Sami pak odešli z tohoto světa na věčnost ne ve skromnosti, ale přímo v extrémní chudobě.

Nasáknout evangeliem

Manželé Holí nás mohou inspirovat. I my se můžeme připojit k jejich dílu, a tak uskutečnit něco z toho, co říká

Ježíš: obrat'te se, proměňte se a nechte se nasáknout evangeliem a jeho mentalitou. Lepra se stále vyskytuje i v dnešní době. Nemocné se snaží místní pracovníci preventivně vyhledávat již v počínajícím stadiu. Léčba antibiotiky potom závisí na stupni pokročilosti nemoci. Pomozte tedy lidem nemocným leprou v jejich utrpení fyzickým i psychickým.

Svatý otec Lev XIV. na Světový den malomocných, který se slaví vždy poslední lednovou nedělí, vyjádřil svou blízkost všem lidem postiženým touto nemocí.

Děkuji všem, kdo podporují v naší zemi i na Slovensku dílo Likvidace lepry podle svých možností modlitbou i finančními dary.

Mons. JAN BALÍK,
generální vikář
a prezident
Likvidace lepry

Přinášet naději, jako to dělala Matka Tereza

V Kalkatě, městě na severovýchodě Indie proslaveném Matkou Terezou, pomáhá lidem charitativní organizace Seva Kendra. Pracují v ní především mladí křesťané, jednou z nich je RISHMA CLARA PATRA (27).

Jak dlouho pracuješ v Seva Kendra?
Přesně tři roky. Momentálně působím jako koordinátorka iniciativ komunitního rozvoje v městské části Kalkaty a také monitoruji a vyhodnocuji jeden okresní projekt.

Den začínám ranním shromážděním (podobným tomu z mé klášterní školy): zpíváme modlitební píseň, potom recitujeme naši vizi, hymnu a modlitbu. Kolem 10. hodiny už obvykle sedím u stolu a pracuji na dokumentaci – připravuji zprávy, píšu projektové návrhy nebo plánuji studie týkající se našich komunit. Účastním se schůzek s kolegy, kde sdílíme aktuální a ladíme aktivity. Samozřejmě si

Rishma Clara Patra.

dávám krátké pauzy v našem vlastním Green Café v Seva Kendra Calcutta, kde se dobijím šálkem kávy.

Nejsmyslnější částí dne jsou pro mě návštěvy v terénu. Ať už jde o účast na zdravotním táboře, vedení

komunitního setkání, nebo o čas strávený s lidmi, opravdu si vážím kontaktu s těmi, jimž sloužíme. Často s nimi mluvím, abych pochopila jejich příběhy, zhodnotila dopad našich služeb a identifikovala případné mezery.

Pracuješ přímo s lidmi žijícími ve slumech, na okraji společnosti, nebo s nemocnými?

Ano, přímo s dětmi, mladými lidmi, ženami i seniory, kteří žijí ve slumových komunitách. I když se podílím na psaní projektových návrhů, v jádru jsou to jejich příběhy – jejich projekty.

Mnozí lidé, s nimiž pracujeme, jsou velmi zranitelní, zvláště ti, kdo trpí nemocemi jako tuberkulóza. Když takové případy identifikujeme, předáváme je týmu projektu PSAT v Seva Kendra Calcutta, který je podporován organizací Likvidace lepry. Technický tým zajišťuje diagnostiku a léčbu, ale já s mým týmem dál pravidelně situaci sledujeme, aby dotyční dostávali soustavnou péči a podporu. Pokud jde o osoby postižené leprou, většina z nich žije v institucích a náš tým s nimi zůstává aktivně v kontaktu.

Jak vypadá typický den dítěte nebo rodiny žijící ve slumu?

Typický den rodiny ve slumu je poznamenán neustálým bojem a nejistotou. Jejich problémy začínají hned

ve chvíli, kdy se probudí. Základní věci jako čistá voda, sanitace a důstojné bydlení často chybí. Děti do školy někdy chodí a jindy ne. Ve většině případů rodiče nechají dětem pár drobných, aby si během dne nějak obstaraly jídlo, což obvykle vede k tomu, že jedí nezdravé „junk food“. Kolem čtvrté odpolední se ženy shromažďují u komunitního kohoutku, aby si nabraly vodu na pití a vaření. Sdílený přístup často znamená dlouhé čekání, nebo dokonce hádky. V horších podmínkách mohou být děti vystaveny domácímu násilí, zejména v rodinách, kde je rozšířeno zneužívání alkoholu nebo závislost. Přesto se některým rodinám daří lépe – dokážou si udržet určitou stabilitu, zajistí dětem školní docházku a žijí ve zdravějším prostředí.

Kterým nejčastějším problémům tam lidé čelí? Co jim chybí nejvíce?

Čelí mnoha problémům: špatným životním podmínkám, zdravotním potížím, závislostem, nezaměstnaností a nedostatečnému přístupu ke vzdělání – to patří mezi nejčastější. Běžná jsou onemocnění jako tuberkulóza, astma, cukrovka, problémy s plícemi, ledvinami a srdcem, žaludeční potíže, kožní choroby, anémie. Tyto slumy představují nejhorší formy nedostatku.

Pokračování na str. 11

Dokončení ze str. 10

Zoufalé environmentální a ekonomické podmínky vedou k podvýživě u žen a dětí. Výskyt respiračních nemocí, jako jsou horečky, virové infekce, tuberkulóza, kožní onemocnění, nemoci ledvin a močových cest, je ve slumech vysoký. Protože ve slumech nejsou žádné otevřené prostory ani hřiště, u dětí se rozvíjejí psychické komplexy a fyzická nerovnováha.

Ale kromě toho jim často nejvíc chybí povědomí a naděje. Mnozí ani nevědí, že je možný lepší život – i v jejich obtížných podmínkách. Postupem času ztrácejí naději a přestanou věřit, že se věci mohou změnit.

Pamatuješ si svůj první den ve slumu? Co na tebe nejvíc zapůsobil?

I když jsem v Kalkatě žila několik let, do slumu jsem nikdy nevstoupila, dokud jsem nezačala pracovat v Seva Kendra. Když jsem do něj vstoupila poprvé, byla jsem v šoku. Nedokázala jsem ani poznat, kde je cesta – každý roh, za který jsem zatočila, vypadal, jako by vedl rovnou do něčího domova. Uličky byly úzké a domy postavené jeden na druhém, mnoho z nich bylo jen naplň dostavěných. Byla jsem úplně zahlcená. Nepříjemný zápach, nehygienické okolí a lidé – hlavně děti žijící v tak stísněných podmínkách – mě úplně ohromili. Ta krátká návštěva byla vyčerpávající, fyzicky i emočně.

Seva Kendra podporuje lidi s leprou už mnoho let. Myslíš, že je tato podpora pořád stejně důležitá, nebo se potřeby místních lidí časem změnily?

Pro Seva Kendra byla podpora lidí s leprou vždy zvláštní prioritou. Kromě zdravotní nebo technické pomoci je to hlavně lidské spojení – čas, který s nimi trávíme, vztahy, jež budujeme, a důstojnost, kterou jim vracíme – co dělá skutečný rozdíl. Často už jen naše přítomnost přináší radost, která přesahuje materiální podporu.

I když ve slumech není lepra tak častá jako tuberkulóza nebo jiné běžné nemoci, pořád se vyskytuje. Větší problém je, že lidé o nemoci a její léčbě často nevědí a stigma ji dál „umlčuje“. Teď je potřeba víc osvěty, včasné diagnostiky a snahy stigma prolomit.

Vidíš po několika letech práce změnu? Je vůbec možné být svědkem proměny komunity?

I když někdy vidíme okamžité výsledky, skutečná proměna komunity je dlouhodobý proces – může trvat deset let, nebo i déle. Osobně jsem viděla a slyšela o pozitivních změnách, které Seva Kendra přinesla. Mnoho členů komunity i podporovatelů uznává dopad naší přítomnosti a úsilí. Zároveň

Rishma (vlevo v bílo-oranžovém) uprostřed slumu při setkání komunity.

ovšem existují oblasti, kde je viditelná změna obtížná. Může to být dáno mnoha faktory, ale jednou z hlavních překážek je často nechota nebo odpor samotné komunity ke změně.

Seva Kendra se vždy soustředila spíše na budování schopností a kompetencí lidí než na vytváření závislosti skrze materiální pomoc. A i tak pořád věřím, že s dlouhodobým závazkem a odhodláním je změna možná i v těch nejtěžších podmínkách.

Kalkata je spojená i s prací svaté Matky Terezy. Máš osobní vzpomínku, která se k ní váže? Znamená pro tebe její odkaz něco zvláštního?

Matku Terezu jsem vždy považovala za svůj vzor. Neměla jsem šanci vidět ji naživo – narodila jsem se rok po její smrti – ale slyšela jsem o ní tolik příběhů

od svého otce a dědečka, kteří měli to štěstí se s ní setkat. I když jsem ji nikdy nepotkala, vyrůstala jsem s tím, že jsem kolem sebe viděla její práci, a už od malička mě inspirovala k tomu, jít podobnou cestou. Táta mi jednou řekl: „Jestli chceš uctívat Boha, musíš sloužit jeho lidem – a nejlepší člověk, od koho se to můžeš naučit, je Matka Tereza.“ To ve mně zůstalo. Její odkaz je pro mě zvláštní. Dřív jsem si myslela, že jsem příliš slabá nebo sama příliš chudá, abych něco změnila. Ale jak jsem rostla, došlo mi, že člověk nemusí být bohatý, aby mohl sloužit druhým. Potřebuje jen vůli. Opravdu věřím, že mě Bůh vedl – a i proto jsem skončila v profesi, která je tak blízko mému poslání.

Jeden zvláštní moment pro mě byl, když jsem měla příležitost zastupovat Seva Kendra Calcutta na Emil Award 2023, kde jsme získali ocenění Hero

of Charity. V tu chvíli jsem se cítila hodně mladá a nehodná, ale zároveň mě to naplnilo pocitem zodpovědnosti a odhodlání dělat víc.

Co jsi studovala?

Moje akademická cesta byla docela pestrá. Na vyšším stupni střední školy jsem začínala v přírodovědném směru, protože jsem se chtěla hlásit na Národní přijímací zkoušku na medicínu. Nakonec jsem ale změnila směr a vystudovala bakaláře z anglické literatury. Po promoci jsem se připravovala na studium na business škole, ale znovu se mi změnila priority. Nakonec jsem našla, co mě opravdu naplňuje, a nastoupila do magisterského programu sociální práce.

Jaké máš koníčky nebo co ráda děláš ve volném čase?

Stejně jako moje akademická cesta jsou mé koníčky dost pestré. Jsem certifikovaná klasická zpěvačka a tanečnice Bharatanatyamu, momentálně se učím tanec Odissi – tyto umělecké formy mě opravdu baví.

Protože žiju sama, mám jak povinnosti, tak docela dost volného času. Den obvykle začínám poslechem a zpíváním gospelových písní – vyplňuje to ticho v mém pokoji. Večer často trénuju taneční sestavy. Ráda také hraju na hudební nástroje jako syntezátor a harmoniku. Nemám v nich formální výcvik, jsem samouk – pro radost.

Považuješ se za věřící?

Považuji se za Boží dítě. I když možná úplně nechápu, co přesně znamená být „náboženská“ v tradičním smyslu, mám s Bohem hluboký osobní vztah. Nemám přísný modlitební režim, ale s Bohem během dne často mluvím – ať už v radosti, nebo v těžkých chvílích. Je jako můj neviditelný počítáč.

Útěchu a sílu nacházím, když vzývám Ježíše a Pannu Marii. Účast na nedělní mši je důležitou součástí mého života – je to můj způsob, jak poděkovat za všechno, co jsem dostala. Věřím, že jsem toho dostala tolik, že jsem povolána sdílet to s ostatními, a pro mě je to také forma víry.

Co ti v práci dává nejhlubší pocit smyslu či naplnění?

Největší pocit naplnění mám z toho, že vím, že vždy dělám maximum a mé úsilí přispívá k pomoci druhým. Zároveň je pro mě práce v Seva Kendra cestou osobního růstu. Není to jen o tom, dávat – Seva Kendra mi neustále poskytuje příležitosti učit se, objevovat nové věci a profesně růst. Mám pocit, že získávám znalosti a zkušenosti, které potřebuju, abych mohla komunitě lépe sloužit. Takle rovnováha mezi dáváním a přijímáním je pro mě tím, co dělá tu práci opravdu smysluplnou.

LUBOMÍR HAJAS a TOMÁŠ KUTIL

Mluvte o nás

Pokud máte možnost, prosíme: mluvte o nás se svými známými. I to je velká pomoc a dar.

Díky vašim modlitbám i finanční podpoře můžeme v chudých zemích pomáhat lidem, kteří by jinak zůstali bez léčby – především tam, kde stále hrozí lepra a tuberkulóza. Pro mnoho rodin je to volba mezi životem v bolesti a návratem k důstojnému životu. Ukazuje se, že největší důvěru má osobní zkušenost

sdílená mezi lidmi. Slyšíme-li o pomoci od člověka, kterému důvěrujeme, roste v nás jistota, že náš dar bude v dobrých rukách. A právě Vy můžete být tím laskavým hlasem, který druhým ukáže směr – jednoduchým doporučením, které má velký dosah.

Vaše doporučení dokáže otevřít další srdce – a tím i cestu k léčbě pro další nemocné. Velmi za to děkujeme.

Žili za ostnatým drátem. Malomocné vyhnali Kolumbijci do „Boží vody“

Agua de Dios (Boží voda) na historických snímcích, kdy zde působili salesiánské kněží.

Místem, které je symbolem diskriminace malomocných v celé Jižní Americe, je kolumbijské leprosárium Agua de Dios (Boží voda). Nachází se v horském údolí přibližně 120 km od hlavního města Kolumbie, v provincii Alto Magdalena.

Již odedávna jméno odkazuje k nedalekým termálním pramenům nacházejícím se v překrásném přírodním prostředí plném lesů. Samotný lazaret připomínal město. S náměstím, kostelem, školami, knihovnou, telegrafní stanicí, divadly, trafikou, kulečnickovým sálem, nemocnicemi a sirotčinci. Jenže v něm žili lidé s „Hansenovým bacilem“, bakterií způsobující lepru, a bylo obklopeno dvojítm ostnatým drátem.

První opatření týkající se malomocných vycházela z předpokladu, že nemocné leprou je třeba koncentrovat na určených místech. Nemocným však mělo být na druhé straně zákonem garantováno místo ve společnosti. V roce 1833 byl přijat zákon, jímž kolumbijská vláda začala zřizovat leprosária v zemi. Současně ovšem bylo zavedeno poměrně přísné pravidlo, kdy neohlášené onemocnění leprou (včetně případu ve vlastní rodině) bylo považováno za trestný čin, za který hrozilo vězení.

V roce 1890 byl v Kolumbii schválen zákon, který přímo nařizoval povinnou izolaci malomocných. Malomocní byli dokonce násilně koncentrováni v táborech (koloniích pro malomocné). Policisté a uliční gardy dostávali zvláštní odměny za každého malomocného, kterého zadrželi. Tato a jim podobná opatření sice významně napomohla ke snížení výskytu lepry a usnadnila detekci nemocných, jenže rozbila mnoho rodin, životů a vytvořila prostor pro

diskriminaci nemocných. Lazaret pro malomocné byl v oblasti Agua de Dios založen regionální vládou v roce 1870. Současně zde již hojně působili salesiánské kněží. Mluvíme o době, kdy lepra ještě nebyla léčitelná – salesiáni sloužili malomocným a sami riskovali, že se nemocí nakazí.

Nemocní byli do lazaretu internováni proti své vůli. Dokonce docházelo k „lovu malomocných“, kdy za každého malomocného příslušela fi-

nanční odměna, a proto se na tomto místě ocitali i lidé s kožními problémy, které neměly nic společného s leprou. Tak vzniklo místo, kde byli malomocní, kteří už nikdy nesměli odejít. Jediná přístupová cesta byla oddělená řekou a lidé se tam nejdříve přepravovali na kladce v síti. Most byl postaven až mnohem později. Malomocní dostávali zvláštní průkazy a leckdy byli přejmenováni, vznikla společnost ve společnosti, jakýsi stát ve státě s vlastní policií a úřady. Jednou z největších bolestí bylo odebírání zdravých narozených dětí, které byly dány k adopci mimo Agua de Dios.

Naštěstí byl ponechán prostor pro působení salesiánským kněžím, a tak byl postupně představen rozvojový plán sociální pomoci ve středisku, jehož fungování bylo postaveno na základech křesťanské lásky.

Realita ovšem nebyla tak růžová. Oficiální dokumenty hovoří především o péči, kterou zajistily vládní zdroje. O problémech se už hovoří méně. Agua de Dios nebyla dobře zásobována. Polovina kolonie neměla přístup k vodě. Školy byly „ochuzeny o nejzákladnější potřeby pro výuku“. Byli tam pouze dva lékaři a několik zdravotnických asistentů, kteří za něco málo přes rok vydali ohromující počet jedenáct tisíc čtyři sta osmdesát pět receptů pro více než dvanáct set pacientů.

V roce 1907 byla pro potřeby vnitřního měnového okruhu v lazaretech zavedena zvláštní měna „coscoja“ (hanlivě označení pro něco bezcenného). Tento fakt odrážel izolovanost místního leprosária, která byla v tomto případě nejen společenská, ale i geografická a ekonomická.

Pokračování na str. 13

Úřední dokumenty pacientů.

Dnes je celé místo o poznání veselejší.

Dokončení ze str. 12

V prvních letech 20. století prošla Agua de Dios obrovským rozvojem. Začaly zde působit řádové sestry a během několika let vzniklo šest budov – celkem čtyři nemocniční domy pro ženské i mužské pacienty, internát pro nemocné dívky a škola pro zdravé děti z řad potomků pacientů. Kromě toho tu stále působila salesiánská komunita, která zajišťovala chod místní farnosti a dvou dalších škol. V roce 1923 pak byl založen lokální divadelní spolek.

Od roku 1961 přestala být zařízení v Agua de Dios oficiálně lazaretem a byla uznána jako léčebná sanatoria. Souviselo to s tím, že kolumbijská vláda v té době s ohledem na vývoj statistik definovala lepru jako chorobu, jejíž výskyt je pod kontrolou. O dva roky později, téměř století po svém

Někteří lidé zde stráví celý svůj život.

Invalidní vozíky a nejrůznější protězy jsou nezbytnými pomůckami.

založení, byla Agua de Dios zároveň oficiálně vyhlášena jako samostatná obec. V roce 1994 tu vzniklo oficiální státní sociální zařízení.

Počet obyvatel v oblasti Agua de Dios v současné době dosahuje přibližně 14 tisíc, číslo kromě samotných nemocných leprou zahrnuje jejich zdravé potomky z předchozích generací, řeholní pracovníky a přistěhovalce. Zejména o víkendech a svátcích se tu s ohledem na výjimečné přírodní

Lepra zanechává trvalé následky.

prostředí a blízkost dalších turisticky atraktivních míst pohybuje nemálo návštěvníků. Pozoruhodné je, že zatímco na počátku bylo místo záměrně vyčleněno pro nemocné leprou, dnes leží v atraktivní oblasti a je přístupné všem bez rozdílu. Přesto je zde pořád cítit společenské stigma a pro místní není snadný přístup k tzv. ekonomické migraci (dojíždění za prací). Jste-li z Agua de Dios, máte punc někoho spřízněného s leprou. LUBOMÍR HAJAS

Máte lepru!

Dvě slova, která i dnes znamenají pro mnoho lidí v různých koutech světa šok a často i změnu v jejich životě. Zpravidla tomu ale předchází diagnostikování nemoci. Jak ale lze lepru diagnostikovat?

Klinická metoda

Pod tímto názvem se skrývá prohlídka od zdravotníka, který vás prohlédne a určí, zda jsou na vašem těle viditelné znaky malomocenství. Pozoruje se schopnost a rozsah pohybu, a především cit na pokožce, kde jsou patrné skvrny.

PCR test

Jako rychlá a relativně neinvazivní metoda s téměř 100% jistotou se jeví provedení PCR testu. Je potřeba. Provádí se pomocí biopsie kůže (je potřeba 4–5 mm tkáně). Zde narážíme na překážku v podobě financí. Zpravidla potřebujeme plně vybavenou laboratoř s proškolenými pracov-

níky, kteří dokážou tyto vzorky vyhodnocovat.

I díky pandemii covidu jsme i zde zaznamenali krok „kupředu“, a to s novým přenosným PCR přístrojem, který dokáže vyhodnocovat vzorky biopsie během chvíle s citlivostí 95 %. Ale i zde narážíme na vysokou pořizovací cenu (500 tisíc korun) a každá testovací „kazeta“ stojí přibližně 125 korun. Vzhledem k tomu, že nejvíce nemocných jsou lidé žijící pod hranicí chudoby (mají přibližně 45 korun na den), není v jejich silách, aby si tento test sami uhradili.

Kožní řezný stěr (Sliced skin smear)

V tomto případě se bakterie lepry nejlépe „hledá“ v lymfatickém systému. Vzorek lymfy se zpravidla odebírá z ušního boltce. Na základě zbarvení pod mikroskopem můžeme určit, o jakou formu lepry se jedná.

(haj)

Díky pomoci našel znovu chuť do života

Daniel Nauth Díaz Olivera musel kvůli povstalcům opustit svůj domov. A v tom novém zjistil, že má lepru.

Valledupar je hlavní město v kraji Cesar v Kolumbii. Zde žije Daniel Nauth Díaz Olivera se svou manželkou a dvěma dětmi. Svůj původní domov – město Arauca, nacházející se na hranici s Venezuelou, se rozhodl opustit kvůli nebezpečí pocházejícímu od guerrillových skupin.

Daniel měl dvě možnosti – vše opustit a zachránit rodinu, nebo narukovat ke guerrille. Rozhodl se odejít a začít nový život v zemi, kterou neznal. Lidí jako on je mnoho. Kolumbie patří k zemím s nejvyšším počtem vnitřně vysídlených osob na světě. V roce 2025 bylo nově registrováno zhruba 182 tisíc lidí, celkově přesahuje počet

vnitřně vysídlených více než 7 milionů. To je výsledek dlouhodobých konfliktů a násilí, a ti lidé pak bojují o přístup k základním službám, jako je zdravotní péče nebo vzdělání.

Na začátku loňského roku ale začal Daniel pociťovat pálení kůže, začaly se mu objevovat modřiny a skvrny na zádech. Na doporučení vyhledal lékaře v Guarandě (cesta autem trvá okolo deseti hodin). Ten mu diagnostikoval špatný krevní oběh a nasadil

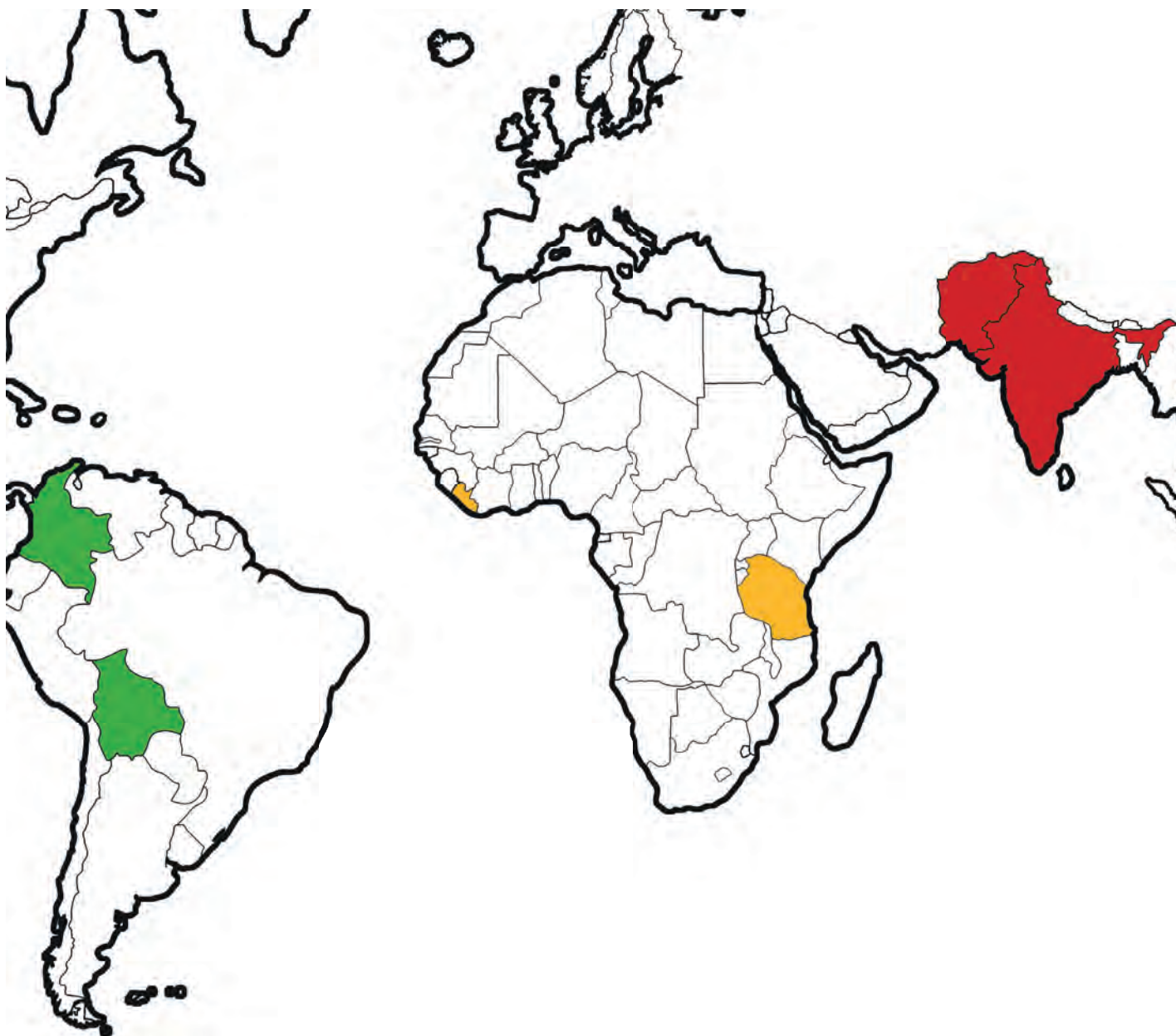
léky. Danielův zdravotní stav se však stále zhoršoval, trpěl střídavě horečkami a zimnicí, objevovalo se mu na kůži stále více modřin a pociťoval píchání v kůži. V únoru 2025 jej navštívily sestry z Villa Bernarda a domluvily mu schůzku u specializovaného lékaře, kde mu byla potvrzena multibacilární forma lepry. Přestože po zahájení léčby antibiotiky se jeho tělesný zdravotní stav začal pomalu zlepšovat, jeho duševní stav se zhoršil.

Upadl do deprese i proto, že věděl, co jej a jeho rodinu čeká. Před třiceti lety jeho otec totiž lepru také prodělal. S pomocí psychologa a s podporou své manželky dokázal nemoc přjmout s větším klidem a nadějí, postupně se začala dostavovat i úleva. Nejprve zmizely skvrny na kůži, poté modřiny. Nejdéle jej však trápily problémy s periferními nervy končetin. Ztrácel v nich citlivost, věci mu padaly z rukou, levá noha jej v botě velmi bolela. A trápila jej nejen nemoc s následky. Nějaký čas se potýkal i s odmítáním ze strany svého okolí a i on sám se z opatrnosti stranil kontaktu s lidmi. Pociťoval také odsuzování a odmítnutí ze strany rodiny svého nejlepšího přítele, který se zřejmě od něj nakazil malomocenstvím. Nejtěžší však pro něj zůstává fakt, že není schopen naplno pracovat, a tak uživit rodinu i sebe. Ani podmínky k bydlení nejsou pro jeho rekonvalescenci moc dobré, jejich dům bývá v období deštů často vytopen. V současnosti nemají možnost si pořídit bydlení na jiném místě.

Díky pomoci a podpoře sester františkánek z Villa Bernarda a Likvidace lepry se mu postupně vrací chuť do života. Svou nemoc přijímá jako příležitost začít svůj život znovu. (haj)

Dárcovství propojuje srdce i po smrti

Bohatství díla Likvidace lepry stojí na dobrých lidech, kteří je dle svých možností podporují modlitbou a svými dary. Stává se, že je na dílo Likvidace lepry pamatováno i v závěti zesnulého dárce. Pamatují na nás lidé, kteří nemají přímého dědice nebo zkrátka chtějí část svého majetku věnovat na dílo, které během života rádi podporovali. Závěť není téma, o němž by se člověku přemýšlelo snadno, naopak, běžně se o tom nemluví. Přesto pozorujeme změnu v uvažování lidí. Sepsání závěti může být i jednou z cest, jak zabránit zdoluhavým sporům mezi dědici. Také není nutno odkázat veškerý majetek jednomu dědici. Naopak, v závěti mohou pamatovat na vícero subjektů, a tak být i po smrti trvalou pomocí pro ty, kdo si sami pomocí nemohou. Děkujeme, že Likvidaci lepry pomáháte.

KDE VE SVĚTĚ PŮSOBÍME?

Bolívie a Kolumbie

V Jižní Americe se vedle diagnostikování pacientů zaměřujeme především na program Komunitní rehabilitace (CBR), jehož cílem je doprovázení již vyléčených osob, které se potýkají s různými formami tělesného postižení nebo s psychickými problémy. Zároveň stále dochází k diskriminaci, šikaně, odepírání základních občanských práv a svobod těmto lidem.

Podpora Likvidace lepry směřuje do Bolívie a Kolumbie. V těchto projektech se, vedle léčby nemocných, zaměřujeme především na pomoc lidem opět najít místo ve společnosti.

Libérie a Tanzanie

V Libérii se ve městě Ganta nachází jediná nemocnice, kam mohou přicházet pacienti s leprou a vředy buruli. V zemi dosud neexistuje plně funkční národní program pro léčbu lepry a tuberkulózy a lidé trpící malomocenstvím jsou silně diskriminováni. Naše podpora se zaměřuje i na léčbu tuberkulózy a osvětu ve společnosti.

V Tanzanii pomáháme národnímu programu pro kontrolu malomocenství a tuberkulózy. Naši snahou je zajistit dostupnost léčby i v nejchudších oblastech země a pomoci včasnou diagnostikou předcházet nevratným fyzickým postižením.

Indie a Pákistán

V Indii podporujeme chod dvou indicko-českých nemocnic sv. Josefa v oblastech Midnapore a Džhárkhand, obě místa se nacházejí v blízkosti města Kalkata na severu kontinentu.

To, co před lety začalo jako malé útočiště pro malomocné, se stalo místem naděje pro nemocné z okolí. Pomoc dostávají lidé trpící leprou, tuberkulózou a dalšími nemocemi.

Ve spolupráci s kalkatskou Charitou Seva Kendra spolupracujeme v několika slumech. Cílem projektu v Pákistánu je pomoci Národnímu programu pro kontrolu malomocenství eliminovat nové případy nemoci u dětí. A díky včasné diagnostice snížit výskyt invalidity II. stupně mezi lidmi postiženými leprou.

Pomáháme zmírňovat bolest druhých

Likvidace lepry

- Jsme křesťanská nezisková organizace, naším nadřazeným kontrolním orgánem je Arcibiskupství pražské.
- Snažíme se získávat finanční dary, kterými podporujeme léčbu lepry, tuberkulózy a vředů buruli.
- Šíříme osvětu proti diskriminaci nemocných a sociálnímu vyloučení.
- Pomáháme lidem v Indii, Pákistánu, Libérii, Tanzanii, Kolumbii a Bolívii.
- V našich projektech vždy spolupracujeme s místní církví či charitativními organizacemi.
- Naší prací je přispět k životu ve světě bez lepry a diskriminace nemocných.

Kdo je to malomocný?

... člověk trpící nemocí, kterou způsobuje bakterie lepry.

Jaké jsou projevy této nemoci?

... bakterie lepry napadá nervová zakončení a může způsobovat slepotu, necitlivost, ztrátu motoriky a ovládní pohybového aparátu. Neléčení může způsobit otevřené rány (vředy) a nezvratné fyzické postižení.

Lidé trpící leprou jsou vystavováni diskriminaci, šikaně a represím.

Je možné tuto nemoc léčit?

... ano, od roku 1981 existuje účinná kombinace antibiotik známá pod zkratkou MDT, která účinně léčí malomocenství.

Co nejvíce komplikuje léčbu lepry?

... lepra patří mezi zanedbané tropické nemoci. Je to nemoc chudých a sociálně vyloučených, i když nakazit se může kdokoli. Léčbu komplikuje špatná dostupnost kvalitní lékařské péče a stigma, které malomocenství stále provází. To jsou důvody, proč pacienti začínají s léčbou pozdě, často až ve chvíli, kdy mají otevřené rány a nezvratná tělesná postižení.

K vymýcení lepry je nutná osvěta mezi zdravými a otevřené přijetí nemocných většinovou společností. Jak nakažení, tak zdraví musejí pochopit, že být malomocný není zločin.

Naším cílem není jen vyléčit nemocného, ale uzdravit člověka!

Rádi vás navštívíme!

Osvěta a přednášky o naší činnosti byly odjakživa nedílnou součástí díla Likvidace lepry.

Rádi se s vámi setkáme:

- ve vašem společenství
- ve škole
- v kostele

Likvidace lepry pomáhá léčit a zmírňovat bolest lidí žijících v Asii, Africe a Jižní Americe. Malomocenství představuje utrpení pro mnoho nemocných, navíc je spojené se stigmatem vyloučení ze společnosti. Pomoc člověku v nouzi, rozvojová spolupráce, chudoba a kvalita života v rozvojových zemích jsou stále aktuální.

Děkujeme vám!

Často se setkáváme s projevy díků a vděčnosti za to, co děláme. Za přinášení naděje těm „nejmenším“, těm na okraji společnosti. Vždy ale připomínáme, že ti praví hrdinové a zachránci jsou někde jinde – jste to vy! Naši dárci a dobrodinci. My jsme pouze doručovateli, poštáky, kteří pomáhají doručovat vaše dobré skutky milosrdenství na místo určení.

Pomozte jim žít!

Kontakty:

Likvidace lepry,
Josefská 643/4a
Praha 1 – Malá Strana
118 00

IČ: 73635375
Telefonní číslo:
(+420) 222 514 201
nebo
(+420) 603 555 995
E-mail:
LL@lepra.cz

ZASTAVME LEPRU!

Pouhých

250

korun

může člověku

ZMĚNIT ŽIVOT.

Konto veřejné sbírky LL: 2900 648 127/2010

NEBOJME SE POMÁHAT!

QR Platba